

ÅNDELIG VEJLEDNING

Af Alice A. Bailey (redigeret og oversat af Niels Brønsted)

Fra »Esoteric Psychology II«
Oversættelse i Teosofia, maj-juni 1987

Spørgsmålet om åndelig vejledning er meget vanskeligt, fordi det er baseret på en indre, instinktiv, åndelig erkendelse af Gud og Guds plan. Denne indre, instinktive, åndelige reaktion udnyttes i dag af mange velmenende reformatorer, som imidlertid ikke for alvor har beskæftiget sig med emnet eller forstår den ydre reaktion på en subjektiv trang. De er i de fleste tilfælde blinde ledere af de blinde. Vi kan definere fænomenet »vejledning« som dette, at et menneske ved hjælp af selvsuggestion bringer sig i en negativ¹ tilstand og i denne tilstand bliver opmærksom på tilbøjeligheder, drifter, stemmer, klart formulerede befalinger, tilskyndelse til forskellige former for handlemåde eller en løbebane, der bør følges, samt en generel tilkendegivelse af et aktivitetsområde, som »Gud« foreslår den opmærksomme, negative, modtagende person at dyrke.

Fra denne tilstand af næsten sublimeret opmærksomhed over for den subjektive tankeverdens vedholdende krav føres mennesket over i en strøm af aktiviteter, som kan give dets tilværelse en permanent drejning (ofte ganske harmløs og somme tider yderst positiv), eller som blot har en midlertidig virkning, der forsvinder, så snart trangen til at reagere er udtømt. Men under alle omstændigheder gives kilden eller oprindelsen til den vejledning det vage navn »Gud«, betragtes som guddommelig, omtales som den »indre Kristus' stemme« eller som en åndelig styrelse. Mange lignende betegnelser bruges afhængig af hvilken tankeretning, den pågældende tilhører, eller hvilken det er lykkedes at tiltrække sig hans opmærksomhed.

Vi vil se denne tendens til subjektiv vejledning af en eller anden art vokse, efterhånden som menneskeheden bliver mere subjektivt orienteret, mere bevidst opmærksom på den indre tilstands riger og mere tilbøjelig til at søge tilværelsens mening. Det er af den grund, jeg vil foretage en relativt omhyggelig analyse af de mulige kilder til vejledning, således at folk i det mindste kan se, at hele emnet er større og mere kompliceret, end de troede, og at det ville være klogt at bestemme oprindelsen til den skænkede vejledning, og på den måde med større sikkerhed vide, i hvilken retning de føres. Glem ikke, at den blinde tankeløse overgivelse til vejledningen (som den praktiseres for øjeblikket) i sidste instans gør et menneske til en negativ, påvirkelig automat. Skulle denne praksis blive almindelig ud-

---

¹ Modtagelig, o.a.

bredt, og de nuværende metoder blive faste vaner, ville racen miste sin mest guddommelige egenskab — den frie vilje. Der er imidlertid ingen umiddelbar fare for dette, hvis de intelligente mænd og kvinder i verden tænker dette problem igennem. Ligeledes er der for mange fremskredne egoer, som er ved at inkarnere nu, til at denne fare kan blive en virkelig trussel, og der er i verden i dag mange disciple, hvis stemmer højt og tydeligt taler for det frie valg og den intelligente forståelse af Guds plan.

Det ville måske være en fordel at opregne de forskellige tankeretninger, som byder på »vejledning«, eller hvis metoder og doktriner tager sigte på at udvikle det indre, lyttende øre, men som ikke angiver kilderne til vejledningen eller skelner mellem de forskellige lyde, stemmer og såkaldte inspirerede anvisninger, som det lyttende øre kan udvikles til at registrere.

De følelsesbetonede mennesker i alle de forskellige kirker og trosretninger er altid tilbøjelige til at finde en vej ud af tilværelsens problemer og vanskeligheder ved hele tiden at leve med en fornemmelse af Guds vejledende tilstedeværelse samt en blind accept af, hvad der generelt kaldes »Guds vilde«. Den skik, at føle Guds nærværelse, er afgjort et vigtigt og påkrævet skridt, men folk burde forstå, hvad det betyder, og til stadighed ændre fornemmelsen af dualitet til identifikation. »Guds vilje« kan give sig udtryk i påførelsen af visse livsbetingelser og -forhold, som det ikke er muligt at undslippe. De pågældende accepterer dem og gør bogstavelig talt intet for virkelig at forbedre (eller måske undgå) forholdene. De tolker deres skæbne og situation sådan, at de beslutter sig til at leve roligt og lydigt inden for de afstukne grænser. De udvikler uundgåeligt en ydmyg og underdanig ånd, og ved at kalde den situation, de befinder sig i, for et udtryk for Guds vilje, bliver de i stand til at bære det hele. I nogle af de mere sublimerede stadier af denne ydmyghed giver det sensitive menneske sin underdanighed mæle, men forstår ikke, at *stemmen* er dets egen. Det betragter den som Guds stemme. For dem ville indsigtsens vej, erkendelsen af den store lov om årsag og virkning (der udarbejdes fra liv til liv) og fortolkningen af problemerne som en lektie, der skal læres, betyde befrielse for negativitet og blind, uintelligent accept. Livet kræver virkelig, at vi er ydmyge og accepterer vores skæbne, men det kræver også, at vi er aktive, at vi skelner mellem gode og mindre gode egenskaber, og at vi udvikler den kampånd, som fremkalder organisation, forståelse og i sidste instans indtræden i en nyttig, åndelig aktivitets sfære.

Folk, der er tilhænger af de tankeretninger, som kaldes »Mental Science, New Thought, Christian Science« og andre tilsvarende navne, er også tilbøjelige til at glide over i en negativ tilstand baseret på selvsuggestion. Den gentagne bekræftelse af det guddommeliges udtrykte, men uforstående eksistens vil i sidste instans fremkalde en reaktion fra livets forside, en reaktion, der (selvom den ikke kaldes

vejledning) ikke desto mindre opfattes som en slags vejledning og ikke giver spillerum for den frie vilje. Dette er en reaktion i stor mæle-stok og forskellig fra den, der er beskrevet ovenfor. Hvor der i det ene tilfælde er en blind accept af en uheldig skæbne, fordi det er Guds vilje, og den vilje derfor er god og rigtig, gøres der i den anden gruppe et forsøg på at få det subjektive menneske til at acceptere det omvendte forhold. Det får at vide, at der ikke findes forkerte forhold, undtagen dem det selv skaber, at der ingen smerte og intet ubehageligt er. Det opfordres til at erkende, at det er guddommeligt, og at ulykkelige hændelser er resultatet af dets egen skabende fantasi. Det får at vide, at de i virkeligheden slet ikke findes.

Begge tankeretninger rummer og lægger vægt på den sandhed, at skæbnen er udtryk for loven om årsag og virkning, og at mennesket inderst inde er guddommeligt, men i begge tilfælde er selve mennesket i en negativ position og *offer* for enten en grusom skæbne eller sin egen guddommelighed. Jeg formulerer det med vilje på denne måde, fordi jeg gerne vil have mine læsere til at forstå, at det aldrig var meningen, at skæbnen skulle gøre mennesket til et hjælpeløst offer for omstændighederne eller til et selv-hypnotiseret redskab for en *bekræftet* men *uudviklet* guddommelighed. Det er hensigten, at mennesket skal være den intelligente herre over sin egen skæbne og en bevidst eksponent for sin iboende guddommelighed, for Gud i det indre.

Også esoterikerne, teosofferne og rosenkreuzerne (særligt i de indre skoler) har deres form for denne illusion om vejledning. Den har en anden karakter end de to, vi beskæftigede os med ovenfor, men resultaterne er ikke desto mindre meget de samme og reducerer den studerende til én, der bliver vejledt og ofte styret af illusoriske stemmer. Tit hævder organisationens ledere at være i direkte forbindelse med en mester eller hele Hierarkiet af mestre, fra hvem der kommer ordrer.² Disse ordrer gives videre til organisationens menige medlemmer og forventes adlydt øjeblikkeligt og uden spørgsmål. Under oplæringen, der kaldes esoterisk udvikling, bruges det mål at opnå en tilsvarende forbindelse med mesteren eller Hierarkiet som en tilskyndelse til at arbejde eller meditere, og en dag overbevises aspiranten om, at han vil høre sin mesters stemme give sig vejledning, fortælle ham hvad han skal gøre, og vise ham hvilken rolle han skal spille i forskellige sammenhænge. Mange af de psykologiske vanskeligheder, der er i esoteriske grupper, kan føres tilbage til denne holdning og den praksis at stille eleven dette forfængelige mål i udsigt. I lyset af dette kan jeg ikke gentage følgende kendsgerninger for ofte:

---

² Bogen er skrevet kort før anden verdenskrig, o.a.

1. At målet for al undervisning, der gives i en virkelig esoterisk skole, er at sætte mennesket i bevidst forbindelse med dets egen sjæl og ikke med mesteren.
2. At mesteren og Hierarkiet af mestre kun arbejder på sjælens plan, som sjæle med sjæle.
3. At bevidst reaktion på hierarkiske impulser og den hierarkiske plan afhænger af den sensitivitet, der kan udvikles og gøres permanent i forholdet mellem et menneskes sjæl og dets hjerne — *via sindet*.
4. At følgende punkter må erindres:
  - Når et menneske er bevidst opmærksom på sig selv som en sjæl, kan det komme i forbindelse med andre sjæle.
  - Når det bevidst er en discipel, kan det komme i forbindelse og samarbejde intelligent med andre disciple.
  - Når det er en indviet, bliver andre indviede et faktum i dets liv og bevidsthed.
  - Når det er en mester, opnår det himmerigets frihed og arbejder bevidst som et af Hierarkiets seniormedlemmer.

Men — og det er af allerstørste vigtighed — alle disse differentieringer har relation til grader af arbejde og ikke til grader af personer. De angiver sjælsudvidelser og ikke kontakt med personligheder i stadig højere position. Reaktionen på sjælens verden, hvori det okkulte hierarki udgør hjerte og sind, afhænger af, i hvor høj grad sjælens udvikling erkendes på det fysiske plan.

Den vejledning, mange esoteriske skolars tilhængere så ofte reagerer på, kommer *ikke* fra Hierarkiet, men fra den astrale afspejling af Hierarkiet. De reagerer således på en illusorisk, forvredet, menneskeskabt fremstilling af et betydningsfuldt åndeligt faktum. De kunne, hvis de foretrak det, reagere på virkeligheden.

Ud over de almindelige okkulte og esoteriske skoler, der findes i verden i dag, er der grupper for meditation og yoga. Dette gælder både østlige og vestlige aspiranter. Nogle af disse mennesker har en ægte viden og arbejder derfor helt farefrit. Andre er dybt uvidende, ikke blot om teknikker og metoder, men også om de resultater, der kan forventes af deres anstrengelser. Resultatet må uundgåeligt være, og er som regel, at vende bevidstheden indad, at udvikle en introspektiv holdning, og at orientere manden eller kvinden mod de indre subjektive verdener og tilværelsens finere planer — som regel det astrale rige og sjældent sjælens virkeligt åndelige verden. Sindet påvirkes sjældent — de fremgangsmåder, der følges, gør som regel hjernecellerne negative og passive, mens sindet er inaktivt og ofte uopvakt. Det eneste bevidsthedsområde, der er synligt, er således det astrale. Den fysiske og håndgribelige verden lukkes ude, og den mentale verden lukkes ligeledes ude. Jeg vil bede jer om at tænke over denne udtalelse.

Oxfordbevægelsen har også lagt megen vægt på behovet for vejledning, men har tilsyneladende ikke udviklet nogen virkelig forståelse af emnet eller været opmærksom på de omfattende undersøgelser af de alternative kilder til »Guds stemme«. Mystikere af alle kategorier, med en naturlig forkærlighed for det introspektive, negative liv, hører i dag stemmer, modtager vejledning og følger impulser, som de hævder kommer fra Gud. Grupper er overalt optaget af at orientere folk mod det åndelige liv, af at redegøre for Guds plan eller at samarbejde med den på en eller anden måde. Nogle af disse grupper arbejder intelligent og har somme tider ret i deres formodninger og bestræbelser, men de fleste af dem er på vildspor, idet de stort set er astrale i deres natur.

Resultatet af alt dette er dobbelt. Det ene er udviklingen af en håbefuld stemning blandt åndelige arbejdere i verden, når de ser, hvor hurtigt menneskeheden orienterer sig mod det meningsfulde, de sande åndelige værdier og de esoteriske fænomener. De indser, at på trods af fejltagelser og forsinkelser, bevæger hele den racemæssige bevidsthed sig »indad mod centret for åndeligt liv og fred«. Det andet resultat er erkendelsen af, at under denne proces, denne tilpasning til finere værdier, er der virkelig farefulde perioder, og at vi, hvis ikke der etableres en umiddelbar forståelse af de psykologiske forhold og muligheder, og hvis ikke racens mentale aspekt stiller sig på forståelsens og den sunde fornufts side, vil være nødt til at gennemgå en cyklus med dybtgående, psykologiske og racemæssige forstyrrelser inden udgangen af dette århundrede. F.eks. er der to faktorer, som i dag har stor psykologisk virkning på menneskeheden:

1. Uvisheden, angsten og de bange anelser i hvert enkelt land påvirker de store befolkningmasser i en meget uheldig retning, stimulerer dem astralt og nedsætter på samme tid deres fysiske vitalitet.
2. Indstrømningen af højere åndelige kræfter fremkalder alvorlige og udbredte problemer blandt de mere intelligente og mystisk orienterede mennesker, idet de beskyttende astrale barrierer nedbrydes, og dørene til astralplanet slås op på vid gab. Sådan er nogle af de farer, der er forbundet med åndelig stimulering.

Derfor har det stor betydning for os at studere, hvilke kilder en stor del af den såkaldte »vejledning« kan komme fra. For at gøre hele sagen mere overskuelig og virkningsfuld foreslår jeg, at vi opregner disse kilder ganske kort og uden omfattende kommentarer. Det vil give den oprigtige og intelligente studerende mulighed for at forstå, at problemet er større og langt vigtigere end normalt antaget og kan føre til en mere omhyggelig analyse af de forskellige »former for vejledning« og en forståelse af hvilke mulige styrende instanser, den stakkels uvidende nybegynder kan blive offer for.

1. Vejledning eller instruktion, der kommer fra den mand eller kvinde på det fysiske plan, hos hvem den vejledte person, som regel ubevidst, søger hjælp. Dette er stort set en hjerneforbindelse af en elektrisk karakter og oprettet som følge af bevidst fysisk kontakt, og den støttes kraftigt af det faktum, at nybegynderen ved nøjagtig, hvad hans vejleder vil sige i enhver given situation.

2. Begynderens eller mystikerens indadvendte holdning bringer hele hans underbevidste »ønskeliv« op til overfladen. Da han har en forkærlighed for det mystiske og formentlig normalt stræber efter det gode og det åndelige liv, tager dette form af visse ungdommelige tendenser i retning af religiøse aktiviteter og ritualer. Disse fortolker han imidlertid som en bestemt, udefra kommende vejledning og formulerer dem for sig selv på en sådan måde, at de for ham bliver Guds stemme.

3. Genopdagelsen af gamle åndelige aspirationer og tendenser, der stammer fra tidligere liv. Disse er dybt begravet i hans natur, men kan bringes frem til overfladen gennem gruppestimulering. På den måde opdager han åndelige holdninger og ønsker, som ikke tidligere i dette liv har været fremme. De forekommer ham at være helt nye og enestående, og han betragter dem som hellige påbud, der kommer fra Gud. De har imidlertid altid været til stede (om end latent) i hans natur og er resultatet af en ældgammel draging eller hældning mod det guddommelige, en tendens som ligger dybt i ethvert medlem af menneskeslægten. Det er den fortabte søn, der taler med sig selv og siger: »Jeg vil rejse mig og gå«, et punkt som Kristus gør vidunderligt og overdådigt klart i lignelsen.

4. Den registrerede »vejledning« kan også slet og ret skyldes en sensitivitet over for stemmer, påbud og velmente henstillinger fra gode mennesker der er på vej tilbage til inkarnation. Racens åndelige dilemma i dag får mange fremskredne sjæle til hurtigt at vende tilbage til livet på det fysiske plan. Mens de svæver på grænsen til en ydre tilværelse og venter på at blive genfødt, kontaktes de ofte subjektivt og ubevidst af inkarnerede mennesker, specielt om natten når bevidstheden er ude af den fysiske krop. Hvad de siger (ofte godt, som regel ligegyldigt og somme tider temmelig uvidende) huskes af bevidstheden i de vågne timer og fortolkes af begynderen som Guds stemme, der giver anvisninger.

5. Vejledningen kan også være af en astral, emotionel natur og resultatet af de forbindelser, aspiranten (fast i sin stræben men svag i sin mentale polarisering) knytter på astralplanet. For sådanne forbindelser er der så mange muligheder, at jag ikke kan komme nærmere ind på dem her. De er alle præget af blændværk, og mange velmenende ledere af grupper og organisationer får deres inspiration fra disse kilder. Der er ingen sand og varig, guddommelig vejledning i dem. De kan være ganske harmløse, blide, venlige og velmenende, de kan nære den emotionelle natur, fremkalde hysteri eller aspiration, de kan udvikle ambitiøse tendenser i deres offer og føre det ud på illusionens afveje, men de er *ikke* en stemme fra Gud eller noget

medlem af Hierarkiet, og de er heller ikke mere guddommelige end en hvilken som helst almindelig lærer på det fysiske plan.

6. Den registrerede vejledning kan også være resultatet af, at et menneske telepatisk »stiller ind« på en andens eller andres sind. Dette sker ofte for de mere intelligente typer og dem, der er mentalt fokuseret. Det er en form for direkte, men ubevidst, telepati. Vejledningen kommer således fra andre sind eller fra en gruppe verdens-tjeneres fokuserede gruppesind, som den pågældende har en erkendt eller uerkendt affinitet til. Vejledningen kan gives bevidst eller ubevidst og være af en god, dårlig eller middelmådig kvalitet.

7. Den mentale såvel som den astrale verden er fuld af tankeformer, og de kan kontaktes af mennesket og udlægges som vejledning. Tankeformerne kan til tider blive brugt af racene ledere til at hjælpe og styre menneskeheden. De kan altså være nyttige, men når de af et menneske fortolkes som guddommelig vejledning og en ufejlbarlig rettesnor (og derfor kræver og fremkalder blind og ubetinget lydighed) bliver de en trussel mod sjælens frie aktivitet og har ingen virkelig værdi.

8. Vejledning kan således komme fra alle slags inkarnerede og diskarnerede mennesker med en karakter, der rækker fra det meget gode til det meget dårlige. Det kan være en hjælp, som virkelige indviede, gennem deres arbejdende disciple og aspiranter, tilbyder at yde den virksomhed, der udfoldes af almindelige, intelligente mænd og kvinder, inklusive det følelsesbetonede og egoistiske menneske. Det må huskes, at ingen sand indviet eller discipel nogen sinde søger at kontrollere et andet menneske eller fortæller det, hvad det skal gøre i form af en direkte befaling. Mange mennesker »stiller ind« på den lære, der gives disciple af øvede sind, eller registrerer telepatisk de kraftige tankeformer, der skabes af verdens tænkere eller medlemmer af Hierarkiet. Heraf kommer de mange eksempler på misfortolkning af såkaldt registreret vejledning.

9. Vejledning kommer også fra et menneskes egen magtfulde, integrerede personlighed, men ofte forstår det ikke, hvad der foregår. Personlighedens ambitioner, begær eller stolte formodninger kan arbejde sig ned fra mentalplanet og blive overført til hjernen, og dog kan mennesket i denne hjernebevidsthed opfatte dem som noget, der kommer fra en eller anden ydre kilde, skønt det hele tiden er tilskyndelser og impulser fra dets egen personlighed, det fysiske menneske reagerer på. Dette sker ofte for 3 slags mennesker:

- De hvis ego eller personlighed er på 6. stråle.
- De der gennem stimulering af solar plexus har åbnet sig for astralplanets blændværk.
- De der af en eller anden grund er modtagelige for Fiskens vigende energi.

10. Vejledning kan, som I ved, komme fra et menneskes egen sjæl, når det gennem meditation, disciplin og tjeneste har etableret en forbindelse, og der således er en direkte kommunikationskanal fra sjæ-

len til hjernen via sindet. Dette er, når den er klar og direkte, sand guddommelig vejledning, der kommer fra den indre guddom. Den kan imidlertid blive fordrejet og mistyde, hvis sindet ikke er udviklet, karakteren ikke er forædlet, og mennesket ikke er fri af personlighedens greb. Sindet må udnytte meddelelserne eller vejledningen på den rigtige måde. Hvor der er en sand og ægte opfattelse af den indre guddommelige stemme, da — og kun da — har vi den ufejlbarlige vejledning, hvor den indre *guds* stemme kan tale med klarhed til sit instrument, mennesket på det fysiske plan.

11. Når denne sidstnævnte form for vejledning er etableret, stabiliseret, næret, udviklet og forstået, bliver andre former for åndelig vejledning mulig. Grunden til det er, at den vil gå gennem eller blive underkastet de værdinormer, som den sjælelige faktor i sig selv udgør. Sjælens opfattelsesevne er en del af en altomfattende opfattelsesevne. Tilegnelsen af sjælens opfattelsesevne er en gradvis og fremadskridende proces, hvad mennesket på det fysiske plan angår. Hjernecellerne må vækkes langsomt, og der må udvikles en evne til at fortolke impulserne korrekt. Når et menneske f.eks. bliver opmærksomt på Guds plan, vil det måske tro, at denne plan bliver meddelt det af en mester eller et medlem af Hierarkiet. Eller det vil måske betragte sin viden som noget, der kommer til det gennem dets egen umiddelbare kontakt med en tankeform af planen. Men hvis det modtager og fortolker denne viden på en helt rigtig måde, vil det forstå, at det simpelthen erkender det, sjælen automatisk ved, fordi den er et aspekt af den universelle sjæl og en integreret del af det planetariske hierarki.

Der er andre kilder til vejledning, inspiration og åbenbaring, men i relation til vores nuværende studiers psykologiske karakter vil det ovenstående være tilstrækkeligt.